

MYA ARENARIA BIJ SCHEVENINGEN.

Onze gewone strandgaper is bij Scheveningen een beslist niet alledaagse verschijning. Af en toe spoelt er eens een losse klep aan, soms (vooral na stormweer) een doublet of zelfs een levend dier en in gruis komen we zo nu en dan jonge exemplaartjes van nog geen halve cm lengte tegen. Maar daar blijft het dan ook bij.

Nu heb ik jammer genoeg de juiste datum niet genoteerd, maar ongeveer juli 1957 heb ik een toch leegstaand aquariumpje tijdelijk als zeewaterbak ingericht. Vlak bij het Scheveningse noorderhavenhoofd heb ik zand en water gehaald en de bak daarna met wat stenen, een begroeid stuk kurk en diverse gediertes verder ingericht.

En of ze nu als jonkies met zand of als larfjes met het water meegekomen zijn weet ik niet, maar na een poosje ontdekte ik opeens drie speldeknoopgrote gaatjes in de zandbodem, waaronder bij nader onderzoek drie pasgeboren Mya's bleken te wonen. Ze overleefden het opgravingsexperiment geen van drieën; na een paar dagen lagen er twee dood op de bodem en was nummer drie helemaal verdwenen, die zal wel met huid en haar door een rondschuimende zeester zijn opgeslobberd.

Ik dacht er verder niet over na, gaf de twee stoffelijke overschotten een eervolle laatste rustplaats in mijn verzameling en vergat het hele geval. Totdat ik op 5 januari 1958 er weer aan herinnerd werd. Want toen lag het noorderstrand vol met dikke lagen betrekkelijk jonge Mactra's, waartussen ik, behalve jeugdvormen van enkele andere bivalven, ook een aantal vermoedelijk éénjarige Mya arenaria aantrof.

Van de mee naar huis genomen exemplaren bleven zes doubletjes heel en die liggen nu in de kollektie. Ze variëren in lengte tussen 15 en 18 mm, zijn helder wit van kleur en vertonen de typische grove Mya-skulptuur. Alleen in vorm verschillen ze iets van de adulte schelpen; doordat ze relatief

langgerechter zijn en het achtereinde minder puntig is, zijn ze symmetrischer van omtrek en lijken, oppervlakkig beschouwd, daardoor bij de eerste indruk enigszins op Abra prismatica.

Ik kan er geen groeilijnen op ontdekken en neem dus aan dat ze, evenals mijn drie aquariumexemplaren, tot de lichte 1957 behoren, die er dus vrij aardig in geslaagd schijnt te zijn om hier dicht onder de kust vaste voet te verkrijgen.

En met het oog op eventuele volgende aanspoelingen leek het me de moeite waard om dit even te signaleren.

D.J. Boerman.